

Шіпал Леонід Вікторович

Шіпал Леонід Вікторович (нар. 21 липня 1981, Суслівці,— пом. 10 липня 2014) — український офіцер, майор Державної прикордонної служби України. Загинув в ході антитерористичної операції поблизу пункту пропуску «Довжанський» (Луганська область).

Леонід Шіпал зростає та відвідував школу у селі Суслівці. У 1998 році Шіпал вступив до Голосківського аграрного професійного ліцею, який закінчив з відзнакою, після чого проходив строкову службу в прикордонних військах України. Саме там він зрозумів, що бути військовим — його покликання. Після служби вступив до Хмельницької національної академії прикордонних військ.

У 2006 році був за розподілом направлений до Луганського прикордонного загону, де проходив службу. Пройшов усі службові щаблі, неодноразово отримуючи позачергові підвищення. Обіймав посаду начальника прикордонного оперативно-розшукового відділення відділу прикордонної служби «Бірюкове».

10 липня 2014 року Леонід Шіпал разом з трьома товаришами по службі виїхав на патрулювання, з якого живим не повернувся. Майор ДПС України загинув поблизу пункту пропуску «Довжанський». Його було поховано у рідних Суслівцях. У Шіпала лишилися дружина та донька.

Указом Президента України № 593/2014 від 15 липня 2014 р., "за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Смолінський (Димінський) Леонід Денисович

Народився Леонід 16 грудня 1964 року в селищі Летичів.

Був професійним військовим, у свій час служив у Німецькій Демократичній республіці, капітан запасу.

Учасник Революції Гідності. Після анексії Криму та початку російсько-української війни у 2014 році вступив у добровольчий батальйон «Дніпро».

12 серпня 2014 року Леонід сидів за кермом автобуса, який віз бійців «Правого сектора» на підмогу побратимам, які тримали позиції під Донецьком. Попали в засідку. З 25 українських патріотів вижити вдалося трьом. Росіяни добивали поранених, обшукували і глумилися над тілами вбитих.

Дружина Леоніда сама поїхала в Донецьку область шукати загиблого. Пройшла через всі перешкоди і митарства. На тілі загиблого нарахували 24 поранення.

Поховали патріота у місті Хмельницькому на Алеї Слави.

Присяжнюк Руслан Анатолійович

Народився Руслан 8 червня 1988 року в с. Буцні Летичівського району. З дитинства був наполегливий і всього добивався сам. Строкову службу проходив у десантних військах. Після армії поїхав працювати в Київську область, де й зустрів свою долю, одружився з Настею, купили будинок у селі Пашківка, звили з коханою своє сімейне гніздечко, в якому родили синочка Кіріла.

23 серпня 2014 року Руслан отримав повістку по мобілізації з Летичівсько-Старосинявського районного військового комісаріату, не задумуючись, пішов служити в десантні війська.

В цей час формувалася 90-й окремий десантно-штурмовий батальйон «Житомир». У ньому солдат Руслан Присяжнюк і проходив бойову підготовку на місцевому полігоні. Швидко освоїв військову професію кулеметника. Разом з побратимами ніс бойову службу в Донецькій області. З 15 листопада 2014 року по 20 січня 2015-го був учасником антитерористичної операції.

«Він зателефонував мені 19 січня і сказав, що його ранило. 20 січня об 11:20 години у розмові з дружиною повідомив, що його вже виносять з аеропорту. Ввечері того ж дня я відправила йому повідомлення, вранці 21 січня його телефон з'явився в мережі та знову зник. Відтоді зв'язку з Русланом уже не було...», - розповідала згорьована мати Поліна Степанівна.

20 січня в Донецькому аеропорту від ран помер «кіборг» Руслан Присяжнюк.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Зубков Іван Іванович

Народився 1 листопада 1973 року у місті Деражня Хмельницької області. Взимку 2013-2014 років перебував на Майдані Незалежності у Києві, де був активним учасником Революції гідності. Наприкінці літа 2014 року вирушив захищати державний суверенітет та територіальну цілісність України.

Був призначений заступником командира роти вогневої підтримки по роботі з особовим складом 90-го окремого десантного штурмового батальйону "Житомир" 81-ї десантно-штурмової бригади, яка була створена восени 2014 року на базі 95-ї окремої аеромобільної бригади високомобільних десантних військ Збройних Сил України.

З 18 січня 2015 року старший лейтенант І.І. Зубков (позивний "Краб") безпосередньо приймав участь у проведенні штурмових дій по деблокуванню підрозділів, які обороняли Донецький аеропорт. Вміло керував оборонним боєм, в найскладніші моменти викликаючи вогонь артилерії на себе. 19 січня 2015 року був поранений, але залишився в новому терміналі зі своїми бійцями.

20 січня 2015 року, особисто прикривши відхід підрозділу, загинув в результаті підризу російськими бойовиками другого поверху нового терміналу. Похований у місті Деражня Хмельницької області.

Указом Президента України Петра Порошенка №318/2015 від 9 червня 2015 року за виняткову мужність, героїзм і самопожертву, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності Української держави, вірність військовій присязі старшому лейтенанту Івану Івановичу Зубкову посмертно присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена "Золота Зірка". Народний Герой України (2016).

Ім'я Івана Зубкова присвоєно 90-му окремому аеромобільному батальйону 81-ї аеромобільної бригади десантних військ ЗСУ.

Савіцький Юрій Миколайович

Народився Юрій 11 липня 1984 р. в смт. Летичів. Навчався в Летичівському НВК №1, який закінчив у 2001 році.

Одним із перших поїхав на Київський майдан і став учасником Революції Гідності.

Юрій Миколайович був призваний Летичівсько - Старосинявським військкоматом на військову службу під час мобілізації 31 липня 2014 року. Військову службу проходив у Шепетівській військовій частині А3730, де освоїв фах гранометника. Набуті знання пригодилися при виконанні бойових завдань.

Загинув Юрій 23 березня біля міста Авдіївка Донецької області під час виконання службових обов'язків. Він ніс службу по утриманню стратегічно важливого об'єкта та отримав внаслідок мінометно-танкового обстрілу, поранення, несумісне з життям.

За словами командира Шепетівської військової частини А3730 полковника Юрія Андрійчука, Юрій Миколайович був дуже відповідальним та справедливим. Як на військовослужбовця, на нього можна було завжди покластися, він був активним, дружнім та відкритим у спілкуванні.

Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Віхтюк Іван Васильович

Іван Віхтюк народився 4 грудня 1979 року в с. Юрченки. Шкільні роки пройшли в Чаплянській ЗОШ I-II ступенів, у старших класах навчався в Летичівській ЗОШ I-III ступенів № 2. Студентські роки минули в Кам'янець-Подільському аграрному університеті на зооінженерному факультеті, там і закінчив військову кафедру, отримавши офіцерське звання. Останні роки Іван з сім'єю проживав у Хмельницькому. Мобілізований Летичівсько-Старосинявським військкоматом, де перебував на обліку, 3 серпня 2014 року пішов служити у Збройні сили України. Два місяці проходив вишкіл на Львівщині.

Старший, лейтенант, командир інженерно-саперного взводу 72-ї окремої механізованої бригади був смертельно поранений 29 серпня 2015 року о 3-й годині ночі під час виконання бойового завдання при обстрілі ворожим танком блок-поста у селищі Гранітному Тельманівського району. що на Донеччині.

Шалений обстріл з танка саперів майже прямою наводкою влучив в автомобіль, у якому їхав Іван з побратимами. Важке поранення ще деякий час давало надії на життя, йому надали першу медичну допомогу, встиг зателефонувати до близьких. Та, на жаль, поранення було несумісне з життям...

Указом Президента України № 9/2016 від 16 січня 2016 року, "за особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі", нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (помертньо).

Закорчменний Андрій Олександрович

Народився Андрій 3 травня 1974 р. м. Новоархангельськ Кіровоградської області, сім'я згодом переїхали в смт.Летичів. Тут і проходило його дитинство та юність. Навчався в Летичівській ЗОШ І-ІІІ ступенів №2, був дружелюбним і надійним товаришем. Після школи навчався в Голосківському СПТУ.

Проходив строкову службу в лавах Збройних Сил України в м.Харків.

Створив сім'ю, разом з дружиною Наталією виростили двох дітей. Як же Андрій Олександрович пишався своїм сином-тезкою, який навчається в Київському національному університеті культури та спорту, і як втішався любою донечкою Аліночкою.

Щоб поповнити бюджет сім'ї, її глава подався в м.Київ на заробітки.

Андрій був призваний Летичівсько - Старосинявським військкоматом на військову службу під час мобілізації 6 серпня 2014 року, яку проходив у Львівській військовій частині А0284.

Брав участь в АТО у Донецькій та Луганській областях на посаді командира відділення автомобільного взводу роти матеріального забезпечення військової частини ППВ 3720.

24 вересня 2014 року при виконанні службових обов'язків, в зоні АТО поблизу с. Верхня Покрівка Луганської області, під час артобстрілу отримав травму, і вже в госпіталі виявили в нього страшну хворобу.

До останнього надіявся, що одужає. Та вирок долі, на жаль, жорстокий і незворотній...

Помер Андрій 10 серпня 2015 року.

Почесний громадянин Летичева.

Сабодан Вадим Анатолійович

В серпні 2014 року Вадим був мобілізований Летичівсько - Старосинявським об'єднанням райвійськкоматом до лав Збройних сил України. Вишкіл проходив у військовій частині м. Мукачеве, звідки був направлений у 72-у окрему механізовану бригаду, в якій служив заступником командира бойової машини – навідником-оператором 7-ї механізованої роти, 3 механізованого батальйону.

Йому довелося побачити й відчути на собі страхіття справжньої війни. Це не в кіно Вадим побачив пролиту кров побратимів, страшну смерть, яка ходила по п'ятах. Осколочне поранення отримав і він. Протягом служби, коли приїздив додому у відпустку, і як демобілізувався, Вадим був небагатослівним, мовчазним, відчувалося, що знервований, тривожний. Дошкуляли й осколки, що впилися в молоде тіло. Всі розуміли – не солодко було там... І думками Вадим повертався до своїх побратимів, тих, хто залишився на передовій. Його зранена душа ридала...

Чекала мати сина. Повернувся живий. Та скоро його схоронила...

7 січня 2016 року раптово навіки зупинилося серце Вадима.

Майданюк Яків Олександрович

Яків народився 12 квітня 1997 року в багатодітній дружній родині Катерини Степанівни та Олександра Васильовича Майданюків, де разом з ним в любові й злагоді росли дві сестри Ірина та Марія.

Він навчався в Голенищівській ЗОШ I-III ступенів, де мати викладала зарубіжну літературу та була завучем навчального закладу. З 2014 по 2017 роки навчався в Рівненському автодорожньому коледжі. Після закінчення закладу його викликали у Лeticівський райвійськкомат для проходження медкомісії та призову на строкову службу. Тут йому повідомили про те, що його батько служить в АТО і Яків має право на відстрочку. Та він порадився зі своїм батьком і вони заручилися гарантійним листом про службу за контрактом командування 3-го механізованого батальйону. Яків 27 липня 2017 року підписав контракт і служив у 9 роті 3-го механізованого батальйону Збройних сил України.

Рідні та друзі, згадують Якова як відкриту людину, готову прийти на допомогу іншим. Він був справжнім українцем та любив свою Батьківщину.

Майданюк Яків Олександрович пішов із життя 20 червня 2018 року на блокпості під час виконання службового обов'язку.

Кравчук Микола Олександрович

Народився Микола 14 вересня 1990 року в Летичеві, тут минули його роки дитинства та юності. По закінченні Летичівського НВК №2 вступив до Хмельницького політехнічного коледжу за спеціальністю обслуговування та ремонт автомобілів і двигунів. Здобув кваліфікацію техніка-механіка. Навчався у Голосківському професійному аграрному ліцеї за професіями тракторист-машиніст сільського господарства та водій автотранспортних засобів. У Національному університеті "Львівська політехніка" за напрямом підготовки "Автомобільний транспорт" здобув кваліфікацію інженера з автомобільного транспорту. Закінчив Хмельницький інститут соціальних технологій університету "Україна", здобувши кваліфікацію "Магістр соціальної роботи, практичний психолог, викладач вищого навчального закладу".

Отримавши вищу освіту і пройшовши строкову службу в лавах ЗСУ, Микола Олександрович за власним бажанням підписав контракт і присвятив своє подальше життя військовій справі. Будував плани на майбутнє, як і кожна людина про щось мріяв. Та в мирне життя українців увірвалося криваве лихоліття. Повномасштабне вторгнення в Україну російсько-путінської орди все кардинально змінило.

31 березня на Київщині під час ворожої ракетної атаки передчасно обірвалося життя Миколи Олександровича. Від важкого поранення, несумісного з життям, на 32 році навіки зупинився його земний шлях. Не встиг насолодитися ним, помилуватися світом. Трагічна звістка болем і розпачем увірвалася в батьківську хату, чорна вдовина хустина покрила голову дружини Лесі, не порадує більше татуся своїм щебетом трирічна донечка Ніколь, яку він так любив, заради щасливого майбутнього якої боронив мир і незалежність України.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня та заохочувальною відзнакою ГУР МОУ «Зірка Слави» (посмертно).

Козачище Володимир Вікторович

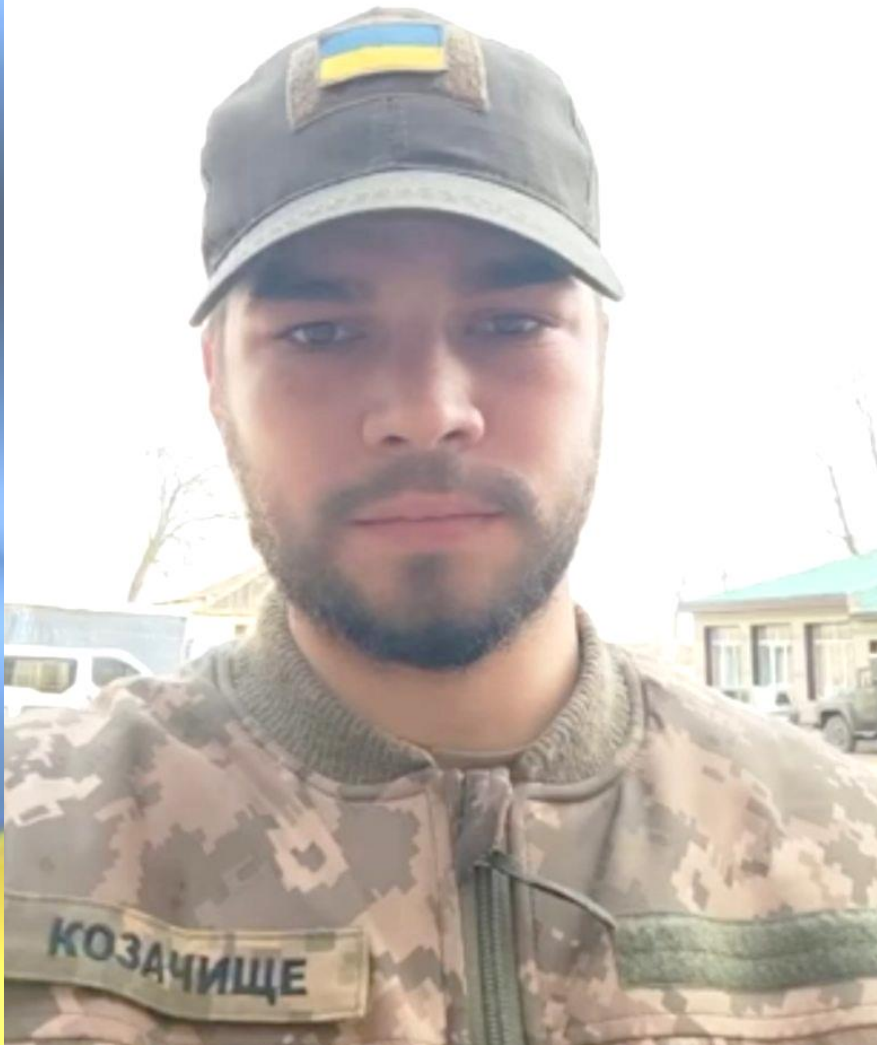
Військовослужбовець Збройних Сил України, молодший сержант Козачище Володимир Вікторович, 1993 року народження, родом із м.Токмак Запорізької області, загинув 8 квітня 2022 року на Донеччині.

Володимир пішов захищати батьківщину від зазіхань російських загарбників ще у 2015 році. З 2019 року проживав із сім'єю у м.Волноваха на Донеччині, яке довелося боронити учаснику АТО/ООС від російських окупантів у рядах територіальної оборони.

Він поклав своє життя за рідний край, за Україну, за наш народ. Звістка про загибель Володимира прилетіла у Летичів до його дружини Олени, яка через війну змушена була із сином залишити рідну домівку у Волновасі та перебратися всюди до друзів чоловіка. Тут і летичівська земля прийняла Героя на вічний спочинок... Володимир не був нашим земляком, ми його не знали, не знав і він нас, але те, що славний син України віддав за неї своє життя ми не забудемо ніколи.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вічна слава Героям України!

Журавський Віталій Євгенович

Журавський Віталій Євгенович народився 30 листопада 1974 року в с. Новокостянтинів. Навчався в Новокостянтинівській ЗОШ І-ІІ ступенів, яку закінчив в 1991 році. Потім навчався в Хмельницькому ДТСААФ на курсах шоферів. Опісля служба в лавах Збройних сил України. Після армії повернувся в рідне село, працював у місцевому колгоспі ім. Куйбишева (згодом «Промінь»), а потім – Новокостянтинівському цегельному заводі.

Після початку широкомасштабного вторгнення росії в Україну, 22 лютого 2022 року, пішов захищати рідну землю сказавши рідним: "Якщо син Вадим захищає Україну, то як я можу стояти осторонь?!"

22 квітня 2022 року водій автомобільного взводу підвозу продовольства, речового і військово-технічного майна групи матеріального забезпечення військової частини А4007 молодший сержант Віталій Журавський пропав безвісти (загинув) в районі населеного пункту Новоселівка Донецької області.

Вічна слава Героям України!

Прохорчук Станіслав Іванович

Одразу після початку повномасштабної агресії Росії проти України, 25 лютого 2022 року Станіслав добровільно пішов захищати країну. Пройшовши підготовку, був направлений до Харківської області. 24 квітня 2022 року, обороняючи Харківщину від рашистів, загинув смертю героя.

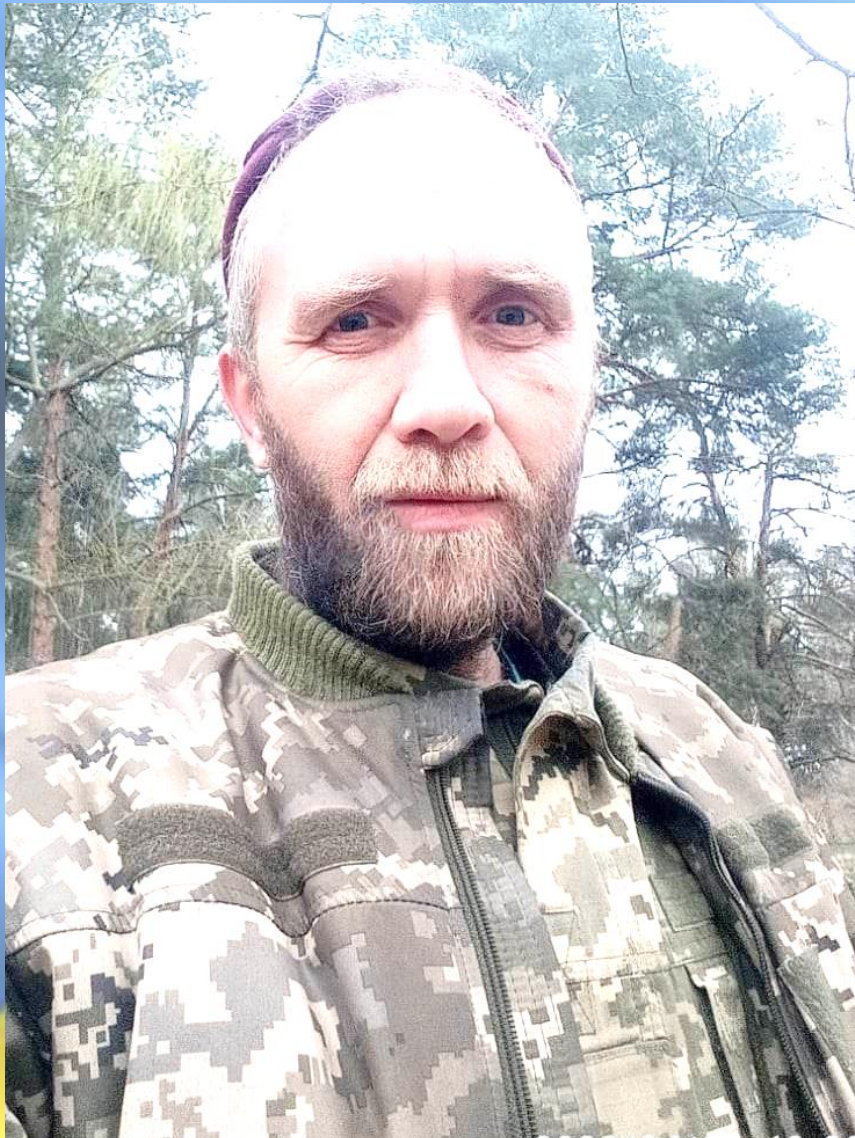
Станіслав працював на виробничому підприємстві «Термопласт» в Летичеві з 2010 року. За роки роботи завжди підвищував свій кваліфікаційний рівень, у 2016 перейшов на посаду налагоджувальника цеху, де і працював до останнього часу. «Станіслав був доброзичливим та відповідальним, всі колеги завжди поважали та прислухалися до його думки. Він чітко та якісно виконував поставлені робочі завдання та був тим, на кого завжди можна було розраховувати», - розповідають колеги.

У нашого героя залишилася чудова та доброзичлива сім'я: дружина Людмила Прохорчук, двоє доньок та маленька онучка.

Висловлюємо щирі співчуття всій родині та близьким Станіслава. Вічна пам'ять Герою!

Хрипко Сергій Миколайович

8 травня, у День пам'яті та примирення, у селі Буцнівеському Яблунівському старостинському окрузі попрощався із Сергієм Миколайовичем Хрипком, воїном 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний яр».

Сергій народився 29 вересня 1976 року в селі Грушківцях Летичівського району. Проживав у селі Буцнів Деражнянського району, виховував із дружиною Світлою трьох дітей: старшого Юрія, двійняток Софію та Святослава, яких Сергій любив та душі в них не чув. Він був прикладом не тільки хорошого сім'янина, а насамперед доброї і чесною людини.

На війну Сергій Миколайович пішов добровольцем.

У селі Сергія усі любили та поважали, адже він – неймовірно доброї душі людина, яка завжди всім допомагала. Будь-які справи Сергій із радістю вирішував, хто б до нього не звертався. А кожна розмова чоловіка закінчувалася питанням: «Я вас нічим не образив?» Звістка про його смерть стала пекучою раною не тільки для рідних, а й для усієї громади села...

Загинув Сергій Миколайович Хрипко 29 квітня 2022 року, виконуючи військове завдання.

Рідна земля не забуде твій безсмертний подвиг, а ціна твого життя задля перемоги не буде марною. Слава Україні! Героям вічна слава!

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Журавський Вадим Віталійович

Народився Вадим 10 червня 1998 року в с.Новокостянтинів. Закінчив Одеську Військову академію і відразу розпочав службу в лавах 95-ї окремої десантно-штурмової бригади. З перших днів війни став на захист України! Його мрія була: "Знищити всіх ворогів, здобути перемогу і з перемогою повернутися додому!"

У 23 роки Вадим Журавський (позивний «Вікінг») отримав звання старшого лейтенанта. Він боровся за Україну, за кожен клаптик її землі. Ще за життя отримав орден «За мужність» III ступеня.

25 травня 2022 року відданого сина України Вадими Віталійовича Журавського у скорботі зустрічала Летичівщина. Цього ж дня попрощалися із земляком та односельцем у його рідному селі Новокостянтинів. Тут прийняла його земля на вічний спочинок.

Безмежна вдячність і немеркнуча пам'ять відважному командирі, патріоту своєї країни, нашому незабутньому земляку.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня та орденом Богдана Хмельницького (по смертю).

Герої не вмирають!

Ілюсь Сергій Анатолійович

Уродженець села Голенищево Сергій Анатолійович Ілюсь народився 7 листопада 1988 року. У 2006 році закінчив місцевий навчальний заклад. За час навчання в Голенищівській ЗОШ І-ІІст. зарекомендував себе старанним учнем – неодноразово відзначався керівництвом школи похвальними грамотами. Після служби у лавах Збройних Сил України навчався у Вінницькому національному аграрному університеті, де здобув спеціальність бакалавра екології.

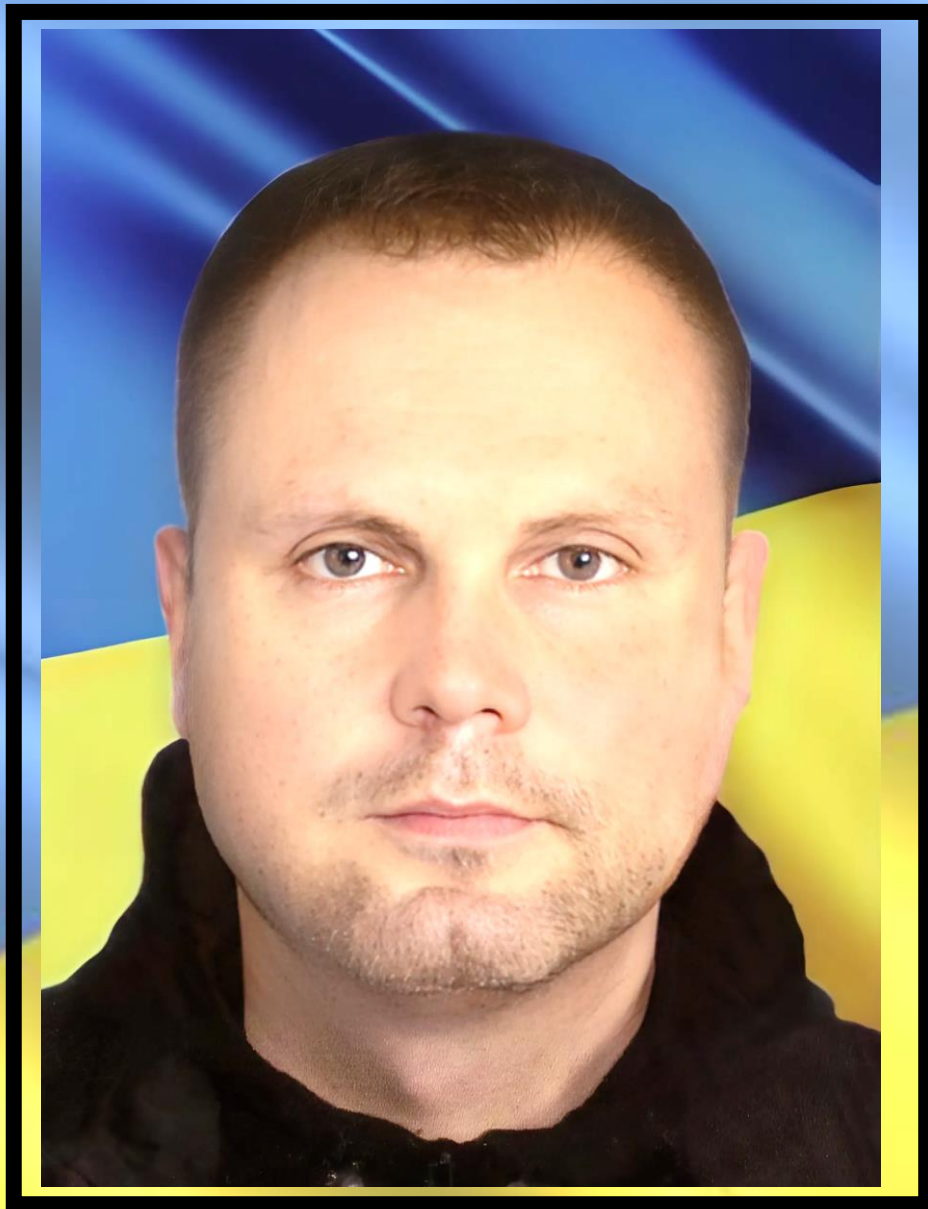
Проживав у Летичеві. Працював водієм у пекарні «ФОП Бальжик Д.П.».

З 13 березня 2022 року проходив службу у Силах спецоперацій ЗСУ.

Під час одного з ворожих артобстрілів Миколаєва 17 липня 2022 року Сергій Ілюсь загинув. Командувач Сил спеціальних операцій ЗСУ генерал-майор Григорій Галаган у посмертній Грамоті Пошани і Скорботи зазначив: «Народ України пам'ятатиме про подвиг, мужність і звитягу у виконанні військового обов'язку перед Батьківщиною матроса Ілюся Сергія Анатолійовича».

Вічна слава героям!

Варченко Олексій Михайлович

Народився 11 липня 1988 року в Летичеві. Навчався у Летичівській ЗОШ I-III ступенів № 1.

По закінченні школи у 2005 році сімнадцятирічним юнаком розпочав свою трудову біографію робітником на Летичівській меблевій фабриці, навчався у професійному ліцеї в місті Хмільнику, де здобув спеціальність деревообробника. З юних літ займався спортом – грав у футбол. Тривалий час був воротарем молодіжної футбольної команди Летичева.

Понад усе він любив свій рідний край, Україну, вболівав за долю держави, підтримував європейський вибір нашого народу.

Після повномасштабного вторгнення росії на території України наприкінці квітня 2022 року Олексій пішов добровольцем боронити Вітчизну від ненависного ворога.

19 липня 2022 року біля селища Новолуганське, що на Донеччині обірвалося життя нашого відважного земляка.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Слава Україні!

Героям слава!

Круковський Артур Віталійович

Солдат Круковський Артур Вікторович 23 червня 2017 року підписав свій перший контракт зі ЗСУ. Військову службу проходив у 24 бригаді імені короля Данила 2 самохідного артилерійського взводу на посаді водія. Мужньо захищав Україну з 2018 року, учасник АТО та ООС, неодноразово приймав участь у бойових діях на Сході України.

20 березня 2022 року під час бойових дій у російсько-українській війні в районі пункту Лисичанськ Луганської області Артур отримав поранення та важку контузію. Після проходження лікування та попри постійні головні болі Артур повернувся до служби. 23.06.2022 року у Артура закінчився контракт, але він продовжував боронити та захищати від ворога свою рідну землю.

24 серпня 2022 року в День Незалежності України в населеному пункті Чаплине Дніпропетровської області загинув внаслідок ракетного обстрілу.

Посмертно Указом Президента України Артур нагороджений орденом «За мужність» III ступеня та медаллю «Захиснику Вітчизни».

Добра, порядна, чесна людина. Люблячий, дбайливий батько і чоловік, найдорожча рідна людина... Щирий патріот України... Низький уклін тобі та вічна і світла пам'ять...

Шрубковський Віталій Сергійович

7 жовтня 2022 року передчасно й навіки зупинився його земний шлях. Свій останній бій старший сержант Віталій Шрубковський прийняв на Херсонщині, звільняючи край від російських загарбників.

Народився 31 березня 1978 року у сім'ї Сергія та Марії Шрубковських в Летичеві. Дитячі та юнацькі роки Віталія минули в стінах теперішнього Летичівського ліцею №2. В 1998 році він пов'язав своє життя з військом. Спочатку була строкова служба в 1-й аеромобільній дивізії ЗСУ, в подальшому, за контрактом, служив у 79-й окремій десантно-штурмовій бригаді у м.Миколаїв і частинах морської піхоти. В 2014 році Віталій став на захист незалежності нашої держави, а з початком повномасштабного російського вторгнення продовжив боронити Україну. Проживав у м.Болград Одеської області, де й віднайшов свій вічний спочинок. Віталій був не лише зразковим у військовій службі, а й гарним сім'янином, турботливим батьком і чоловіком, разом із дружиною виховували двох синів.

Нагороджений медаллю «Захиснику Вітчизни».

Сребнюк Віталій Петрович

Народився Віталій 4 лютого 1994 року в Летичеві. Начався в Летичівській ЗОШ I-III ступенів №2, а в 2009 році закінчив Летичівську ЗОШ I-III ступенів №1. Вступив до Чернятинського аграрного коледжу за спеціальністю механік.

У квітні 2013 року Віталій пішов в армію. Строкову службу проходив в Одесі. І вже тоді, у 2014-му, після подій Майдану, йому довелося захищати неньку Україну.

По закінченні служби Віталій одружився. В молодій сім'ї у 2015 році народився синочок Богданчик. Як же батько радів народженню сина. Втішався його першими кроками, першими успіхами.

24 лютого, коли всю Україну сколихнуло вороже вторгнення росії, Віталій, ні на хвилину не задумуючись, пішов захищати рідну землю. У ході повномасштабної війни йому довелося тримати оборону в Гостомелі та Бучі. Згодом був переведений в одну із бригад - 24 Окремого штурмового батальйону ЗСУ «Айдар». Її бійці - завжди перші, їхній девіз - «Ми прийшли перемогти і розійтись по домівках. З нами Бог!».

Багато чого планував Віталій по закінченні війни. Але найпершим його бажанням була Перемога. Та не судилося ...

22 жовтня 2022 року під час бою з рашистами Віталій отримав поранення несумісне з життям. Так закінчився короткий життєвий шлях доброї, зі щирим серцем людини, відкритого і завжди в усьому першого - нашого земляка, патріота, Сребнюка Віталія.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Міщенко Микола Іванович

З початком повномасштабного вторгнення російських загарбників на українську землю, у березні 2022 року Миколу Івановича мобілізували на військову службу у Збройні Сили України. Пройшовши відповідну підготовку, був направлений в м. Ірпінь, де йшли бойові дії. А згодом разом із побратимами вели важкі бої з рашистами у селі Новоселівка Друга, що в Покровському районі на Донеччині. Тут він і загинув 26 жовтня 2022 року.

Народився Микола 29 серпня 1978 року у с. Лука Мелешківська Вінницької області. Спочатку хлопець навчався у Летичівській середній школі № 2, а згодом - у новозбудованій Летичівській середній школі № 3 у Щедрові. Відтак - строкова служба в армії. У 2002 році одружився з дівчиною Ольгою Квачук із Горбасова. Тут, у селі, молоде подружжя придбало будиночок та облаштовувало сімейне гніздечко. У 2018-му на світ з'явилися довгоочікувані синочки-двійнятка – Дмитрик і Богданчик. Свого татуся хлопчики знатимуть як героя, який загинув за їхнє мирне майбуття і світлі дні для всієї України. Він був хоробрим воїном і славним сином української землі. Таким пам'ятатимуть його рідня, односельці, друзі, однокласники, школа, побратими, вся Летичівщина.

Низький уклін Герою, який віддав своє життя за свободу та незалежність нашої держави. Слава Україні! Слава її Героям!

Вересюк Тимофій Вікторович

Боронячи Україну від російських окупантів, під час виконання бойового завдання в районі населеного пункту Опитне Донецької області, 15 січня 2023 року загинув уродженець с.Гречинці Вересюк Тимофій Вікторович.

Відважний, сміливий, відданий син свого народу, він протистояв ворогові до останнього.

До повномасштабного вторгнення Тимофій Вікторович проживав із сім'єю у Вінницькій області, займався улюбленою справою, виховував сина й доньку та будував плани на майбутнє. Після 24 лютого його життя змінилося. Він прийняв рішення вступити до лав Збройних сил України та виборювати нашу перемогу.

У пам'яті рідних, близьких, односельців, побратимів він назавжди залишиться відкритим, щирим, добрим, людяним, справедливим... Хоробрим воїном. Ціною свого життя він здійснив найбільший подвиг справжнього чоловіка – віддав своє життя за цілісність і незалежність України. На віки-вічні його ім'я буде вписане в історію громади та України, як воїна-героя.

Поховали мужнього героя на місцевому сільському кладовищі с.Гречинці.

Нагороджений орденом «Хрест Героя» (посмертно).

Андрощук Володимир Миколайович

25 січня 2023 року у боях з окупантами на Бахмутському напрямку загинув Андрощук Володимир.

Народився 10 січня 2001 року в селі Суслівці. Навчаючись у Сусловецькій ЗОШ I-III ступенів, Володя із сьомого класу став активно займатися спортом. Паралельно відвідував заняття з легкої атлетики у тренера Михайла Петровича Лозовика в Летичівській ДЮСШ, тренувався на вінницьких стадіонах. Неодноразово брав участь у змаганнях на чемпіонатах Хмельницької та Вінницької областей. По закінченні 9-о класу, вступив у КЗ Київської обласної ради «Броварський спортивний фаховий коледж». Опісля навчався у Львівському національному аграрному університеті. Легко-атлет-багатоборець представляв Україну на міжнародних змаганнях. У 2018 році ввійшов до складу національної збірної на чемпіонат Європи U18 із легкої атлетики, змагався в десятиборстві. Також представляв Україну на чемпіонаті Європи U20 у 2020 році, де став шостим у сучасному п'ятиборстві. Спортсмен неодноразово був призером легкоатлетичних стартів в Україні. У 2019-му переміг у десятиборстві на чемпіонаті України U20.

Поховали мужнього бійця на Алеї Героїв кладовища в Летичеві.

Вічна пам'ять Герою і слава, який віддав своє життя за соборну і незалежну Україну!!

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Данчук Олександр Миколайович

13 січня у Вінницькій обласній лікарні від отриманих поранень під час мінометного обстрілу, завданого військовими формуваннями РФ поблизу населеного пункту Роздолівка Бахмутського району Донецької області, Олександр Миколайович, 1977 року народження, помер. Добропорядний, хазяйновитий односельчанин, якого всі поважали та любили, майстер по дереву, Олександр Данчук займався улюбленою справою в рідних Іванинцях. Та все змінила війна... Призваний на початку листопада 2022 року, він служив у стрілецькому батальйоні військової частини Збройних Сил України.

У пам'яті земляків Олександр Миколайович назавжди залишиться патріотом Батьківщини, який віддав своє життя, боронячи територіальну цілість і незалежність України.

Поховали мужнього Героя на сільському кладовищі.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Бочаров Іван Іванович

19 лютого 2023 року в боях з ворогом на Донеччині, під час артилерійського обстрілу населеного пункту Авдіївка, загинув солдат Бочаров Іван Іванович, 1987 року народження.

Оскільки його батьки знаходяться на окупованій території і не мають змоги похоронити сина, на їх прохання полеглого бійця прийняла летичівська земля.

28 лютого кортеж із тілом захисника зустрічали жителі Летичева. Живим коридором провели полеглого бійця до храму святого Юрія Переможця, де відбулася заупокійна молитва. На площі Героїв Майдану пройшла церемонія прощання із захисником України, якого з почестями поховали на Алеї Героїв кладовища в Летичеві.

У лавах Збройних Сил України Іван Бочаров відмінно ніс військову службу, мужньо протистояв ворогу. Летичівщина глибоко сумує з приводу загибелі Бочарова Івана Івановича та висловлює щирі співчуття рідним і близьким полеглого, його бойовим побратимам і всім, хто знав відважного бійця. Ми низько схиляємо голови і дякуємо йому за кожний день і кожний ранок у вільній Україні.

Не забудемо, не пробачимо!

Стародумов Максим Юрійович

Захищаючи Україну і кожного з нас, загинув житель с. Козачки, солдат Збройних Сил України Стародумов Максим. Йому було лише вісімнадцять. І буде назавжди, адже ворог нещадно забирає життя українських героїв. Зростав Максим у багатодітній сім'ї, змалечку зазнав випробувань долі. Навчався у Козачківській ЗОШ I-III ступенів до її реорганізації. Далі - у Летичівському ліцеї № 1. Коли сім'я перебралася в с. Кудинка, 9-й клас закінчив у Новокосянтинівському ліцеї. Відтак вступив у Голосківський професійний аграрний ліцей, в якому продовжив навчання. З повномасштабним вторгненням РФ не міг залишатися осторонь. І в грудні 2022-го 18-річний Максим підписав контракт, поповнивши лави ЗСУ. Пройшовши навчання, служив старшим стрільцем гірсько-штурмової роти. В пору юначих мрій і життєвого розквіту обірвалося молоде життя мужнього захисника. Загинув солдат під час бойового зіткнення з російськими окупантами біля населеного пункту Білогорівка на Донеччині. Таким юним, щасливим, усміхненим залишиться Максим Стародумов у пам'яті тих, з ким перетиналися його життєві дороги.

Не пробачимо ворогові смертей українців!

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Сапіташ

Василь Володимирович

Народився Василь 24 липня 1978 року в смт Летичів, оселився в селищі Лозовому Деражнянського району після одруження. Разом із дружиною Оленою виховували доньку Олександру, яка нині вже студентка Київської політехніки.

Василь працював водієм швидкої допомоги, підприємцем.

У 2014 році зі зброєю у руках відстоював незалежність нашої держави на східних її рубежах. Був поранений у ногу, контужений.

Зраний, але міцний духом, повернувся додому, але довго ще давалися взнаки наслідки поранення.

А коли 24 лютого 2022 року росія посунула в Україну величезною військовою армадою, Василь Сапіташ знову пішов до військкомату.

Воював на різних ділянках фронту, визволяв Херсонщину. Серце воїна не витримало, коли на очах загинув його друг, а самого Василя контузило.

Після інфаркту та наслідків контузії він лікувався та знову просився на фронт. Тричі його, так би мовити, списували, але він поривався захищати Батьківщину.

У Лозовому зайнявся волонтерством, їздив на передову з благодійною допомогою від земляків. Не витримало серце патріота. Помер.

Веселий, доброзичливий, позитивний, з відкритим, добрим серцем, завжди готовий допомогти і підтримати - таким назавжди запам'ятається Василь Сапіташ.

Похований в селищі Лозовому.

Споживай з миром, Василю! Світла пам'ять усім воїнам, які віддали життя за Україну!

Погорільський Іван Володимирович

6 квітня під час штурмових дій противника боєць отримав поранення не сумісні з життям. Воїн загинув внаслідок численних осколкових поранень поблизу населеного пункту Первомайське на Донеччині. Летичівці та козацани коридорами шани зустрічали траурний кортеж.

Іван народився 20 серпня 1997 року. Всі, хто знав його, запам'ятають добрим і щирим юнаком, веселим і вірним другом, люблячим сином і внуком, працьовитим односельчанином, а ще відважним і сміливим воїном та побратимом.

У розквіті юначих сил Іван пішов із життя. Ще багато корисного міг би зробити для своєї сім'ї і країни, та не судилося. Кривава рука російського окупанта позбавила його цієї можливості. Як повідомив командир військової частини А2980, до останнього подиху боєць був вірний присязі. Перебуваючи у самому пеклі війни, сміливо боровся з ворогом. Солдат Погорільський Іван, навідник 2-о мотопіхотного відділення 2-о мотопіхотного взводу 2-ї мотопіхотної роти військової частини загинув під час виконання обов'язків військової служби, завдань, пов'язаних із захистом Вітчизни, незалежності й територіальної цілісності України. Поховали захисника в його рідному селі Козачки. Співчуваємо рідним і близьким загиблого. Вічна пам'ять земляку. Герої не вмирають - вони живуть у наших серцях, а Господь дарує їхнім душам вічне життя.

Горбунов Олександр Євгенович

Олександр Горбунов народився 22 травня 1986 року в смт.Летичів. Призваний був до війська 01 березня 2023 року. Служив на посаді водія автомобільного взводу роти забезпечення продовольством, речовим та військово-технічним майном батальйону матеріального забезпечення. Був відданий військовій присязі на вірність Українському народу, мужньо виконував свої службові обов'язки. Він був добрим, чуйним, життєрадісним, люблячим сином, чоловіком, батьком, братом, вірним другом і побратимом.

Олександр загинув 24 квітня 2023 року під час обстрілу поблизу населеного пункту Вільнянськ Запорізької області.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Вічна пам'ять і шана захиснику!

Баланюк Дмитро Васильович

Зі слів начальника п'ятого відділу Хмельницького районного територіального центру комплектування та соціальної підтримки підполковника Олега Гулька, виголошених на церемонії прощання із загиблим, сержант запасу Дмитро Баланюк, 1975 року народження, один із перших прийшов у відділ 24 лютого і запитав: «Що нам робити?». Тоді у Летичеві був створений підрозділ, адже ворог уже був під Житомиром, Києвом, бомбили Старокостянтинів, і ніхто не знав, як надалі розвиватимуться події. Дмитро гідно виконував обов'язки сержанта, навчаючи інших добровольців, був для них взірцем. Коли 17 червня надійшов наказ оперативного командування про переведення хлопців в один окремий стрілецький батальйон, який виконував бойові завдання, Діма не дав задню. В нього були підстави залишитися, та він сказав дружині і доньці: «Я прийшов сюди 24 лютого і я піду далі!». Підрозділ, у якому служив Дмитро Баланюк, побував у найгарячіших точках, виконуючи бойові завдання.

Помер під час проходження служби 11 травня 2023 року. Похований на кладовищі в мікрорайоні Щедрова.

Каверзнів Юрій Юрійович

Юрій народився 20 квітня 1992 року у с. Юрченки в багатодітній сім'ї. Тут пройшли його дитячі роки та навчання в місцевій початковій школі. Згодом сім'я переїхала на проживання у с. Бохни. Закінчивши Бохнянську ЗОШ I-II ступенів, хлопчина подався опановувати мирну професію будівельника в Хмельницькому ПТУ-40, де промайнули його юнацькі роки.

Одним з перших Юрій був призваний на захист територіальної цілісності України. У 2015-2016 роках брав активну участь у зоні АТО. Разом із побратимами стояв на захисті українських земель біля населених пунктів Волноваха та Горлівка, за що був відзначений державними нагородами. Звільнившись з армії в запас, проживав у Летичеві, а у 2019 році поїхав в Одесу, де працював на будівельних об'єктах.

Із початком повномасштабного вторгнення рашистів Юрій Каверзнів, учасник бойових дій, самостійно прийняв рішення йти захищати рідну землю. У квітні 2022-го був зарахований на службу військової частини у Старичах на Львівщині. Згодом, пройшовши злагодження, разом із побратимами брав участь у бойових діях на сході країни. Пізніше у взводі забезпечення навчального процесу він, як досвідчений борець, передавав свої знання новобранцям на одному з військових полігонів на Вінниччині.

Помер під час проходження служби у Збройних Силах України 19 травня 2023 року. Похоронений на Алеї Слави кладовища в Летичеві.

Зінченко Роман Васильович

Роман Зінченко народився 02 травня 1996 року в селі Велика Костровка Апостолівського району Дніпропетровської області.

Згодом сім'я переїхала на проживання село Ялинівка. Більш юні роки Роман провів у селі Москалівка.

Навчався в Ялинівській ЗОШ І-ІІ ступенів, а потім у Хмільницькому аграрному центрі професійно-технічної освіти, де здобув професію будівельника.

Далі були служба в ЗСУ та участь в АТО.

З 28 лютого 2022 року знову у лавах захисників України.

08 липня 2024 року Роман загинув внаслідок вогнепальних поранень несумісних з життям, отриманих під час проведення інженерно-фортифікаційних робіт поблизу с. Діброва Луганської області.

Похований Герой на кладовищі в с. Шипинки Жмеринського району Вінницької області.

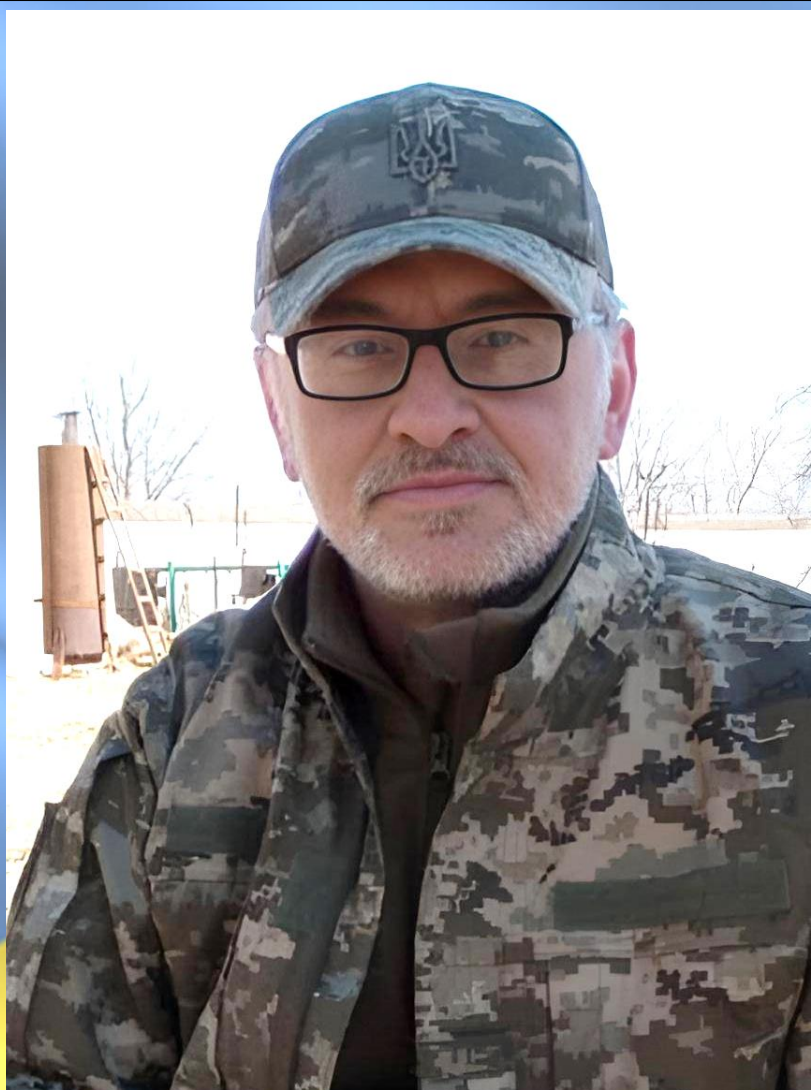
Гайдамака Руслан Миколайович

Командир обслуги відділення кулеметного взводу, солдат ЗСУ внаслідок ведення бойових дій в районі населеного пункту - Кременна Луганської області із 20 липня 2023 року вважався таким, що зник безвісти. Після - висновку експерта і проведеної молекулярно-генетичної експертизи встановлено особистість військовослужбовця і тіло передано для поховання.

Руслан Миколайович був жителем м. Ужгорода, а Летичів це мала батьківщина його батьків Любові Миколаївни та Миколи Івановича Гайдамаків, які віднедавна тут проживають, а також численної родини полеглого захисника. Тому й було визначено місце його поховання на Алеї Слави кладовища Летичева.

Руслан Гайдамака призваний 23 грудня 2022 року по мобілізації Ужгородським РТЦК та СП Закарпатської області. Відданий військовий присязі на вірність українському народу, служив на передовій східного фронту, виконуючи свій військовий обов'язок.

Тіло загиблого бійця прийняла на вічний спочинок рідна земля його предків. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових, Державний Гімн України виконав військовий оркестр.

Новоцинський Павло Анатолійович

Солдат Павло Анатолійович Новоцинський народився 17 січня 1991 року у м. Маріуполь в багатодітній сім'ї. Там пройшло його дитинство, шкільні роки та юність.

22 лютого 2023 року по мобілізації Павло був призваний у ЗСУ. Служив у ракетно-артилерійському дивізіоні 67-ї механізованої бригади на Луганщині, неподалік кордону з окупантами.

23 липня 2023 року солдат Павло Новоцинський (номер обслуги 2 зенітного артилерійського взводу зенітної артилерійської батареї зенітного ракетно-артилерійського дивізіону військової частини) загинув поблизу населеного пункту Діброва Луганської області.

Похований на Алеї слави кладовища в Летичеві.

Вічна пам'ять і слава Захиснику України!

Савіцький Андрій Олександрович

Захищаючи Україну і кожного з нас, віддав своє молоде життя Савіцький Андрій Олександрович, старший солдат, оператор 2-о мотопіхотного взводу був смертельно уражений під час ведення оборонного бою біля населеного пункту Північне Донецької області 24 липня 2023 року.

Народився Андрій 13 грудня 1997 року в селі Козачки. Тут пройшло його дитинство та юність, безтурботні шкільні роки.

В пору життєвого розквіту обірвалося молоде життя мужнього захисника. Йому назавжди залишиться - 25...

Поховали захисника з усіма військовими почесами під синьо-жовтим стягом на кладовищі в рідному селі.

Світлий образ Андрія Савіцького назавжди залишиться в пам'яті батьків, родини, однокласників, сусідів, односельців, усіх тих, з ким перетиналися його життєві дороги.

Чепіжко Сергій Миколайович

Захищаючи нашу державу і кожного з нас, в районі ведення активних бойових дій у Запорізькій області отримав осколкові ушкодження сержанта, командира бойової машини командира 1-о механізованого відділення 2-о механізованого взводу 7-ї механізованої роти 3-о механізованого батальйону Сергій Миколайович Чепіжко.

Народився 16 травня 1966 року в с. Пологи Запорізької області, яке нині окуповане рашистськими варварами. І саме його мав звільняти разом із побратимами, які винесли його пораненого із поля бою. Сергій зі взводом перебував у районі населеного пункту Мала Токмачка де за 30 кілометрів від свого рідного села.

Разом із сім'єю він переїхав у Летичів із м. Вишгород Київської області більше 10 років тому. Останнім часом працював електрогазозварювальником у ТОВ «МАСТЕРБУД», яке зводило міст у Летичеві. Свої вміння і зусилля Сергій залишив у цій споруді. Був затятим рибалкою. Його манили водні плеса нашого краю. Біля них він проводив увесь свій вільний час.

Сергій був гарним сім'янином, люблячим чоловіком для дружини Тетяни, турботливим батьком для Ніни, Жені та найменшої Полінки, милим дідусем для внучки Софійки. Йти боронити Україну від злісного окупанта це було його переконання та бажання. Не вагаючись, взяв у руки зброю, не озираючись, йшов уперед, щоби очистити рідний край від окупантів.

Внаслідок важкого поранення, несумісного з життям, 26 липня 2023 року помер у Запорізькій обласній клінічній лікарні.

Антонюк Юрій Юрійович

Народився Юрій Антонюк 30 травня 1998 року в Летичеві. Навчався у Летичівському ліцеї № 1. Вищу освіту здобув у Київському Національному торговельно-економічному університеті, в якому закінчив військову кафедру та отримав офіцерське звання.

З юних літ мріяв стати військовим, а коли розпочалося повномасштабне вторгнення росії, не вагаючись, поповнив лави захисників України. З перших тижнів війни, в березні 2022 року, молодший лейтенант Юрій Антонюк був мобілізований 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП і зарахований на посаду командира взводу окремої Президентської бригади імені гетьмана Богдана Хмельницького, що формувалася на Київщині.

Згодом разом із побратимами воював на Бахмутському напрямку. Як командир взводу, Юрій Антонюк був чесним, прямолінійним, сміливим, слугував взірцем для бійців. За проявлені мужність та героїзм відзначений Грамотою командування та нагороджений Срібним Хрестом Головнокомандувача Валерія Залужного.

1 серпня 2023 року, будучи відданим військовій присязі на вірність українському народу, під час виконання бойового завдання біля населеного пункту Кліщіївка Донецької області внаслідок мінометно-артилерійського обстрілу помер від отриманих поранень.

Поховали захисника з усіма військовими почестями під синьо-жовтим державним стягом на алеї Слави кладовища Летичева.

Указом Президента України нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Нявкевич Інна Віталіївна

Славна жителька Летичева Інна Нявкевич, військовослужбовиця за контрактом, молодша сержантка Збройних Сил України, операторка другого артилерійського дивізіону однієї з військових частин м.Сєверодонецька загинула 17 серпня 2023 року, виконуючи бойове завдання в районі населеного пункту Покровськ Донецької області.

Інна народилася 15 серпня 2003 року. З дитинства дівчинка росла цілеспрямованою і наполегливою, гарно навчалася в школі та активно займалася спортом. Брала участь у патріотичних змаганнях і планувала пов'язати своє життя з військовою службою, мріяла стати офіцером. Як згадують про неї у Летичівському ліцеї № 2, в якому навчалася дівчина, Інна була щирою, доброю, відкритою, усміхненою, зі своїм тонким і своєрідним почуттям гумору. «Ти була активною, життєрадісною, впевненою у досягненні своєї мети - стати військовою. Мрія здійснилася, але занадто дорогою ціною - ціною твого життя. Завжди будемо пам'ятати тебе, Іннусю», - написали на сторінці ліцею у фейсбук.

По його закінченні у 2020 році, за покликом серця, не вагаючись, дівчина подалася у військкомат. 25 серпня 2021 року Інна Нявкевич була прийнята в лави ЗСУ. Мужньо і старанно виконувала військовий обов'язок, брала участь у бойових діях на сході України. 15 серпня цього року побратими вітали Інну з її 20-річчям...

У пору життєвого розквіту обірвалося юне життя прекрасної дівчини, патріотки рідної Батьківщини. Інна мріяла вчитися, мріяла про кохання, майбутню сім'ю, щасливе материнство. Та, на жаль, цьому не судилося збутися...

Герої не вмирають!

Заболотний Тимофій Леонідович

Народився Тимофій 5 червня 1990 року в Летичеві. Дитинство та юність минули в рідному містечку. По закінченні Летичівської ЗОШ I-III ступенів №2 здобув фах тракториста у 2012 році в Голосківському професійно-аграрному ліцеї. Працював в різних організаціях та за кордоном. Разом із дружиною виховували доньку Сашуню.

Та всі подальші плани й задуми перервала війна. Призваний по мобілізації 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП 4 січня 2023 року, пішов захищати Україну від ворога.

Захищаючи Україну і кожного з нас, виконуючи обов'язки військової служби під час збройної агресії росії проти України, 30 серпня 2023 року в Запорізькій області Тимофій загинув. Він навіки залишився 33-літнім.

Довгий час солдат вважався зниклим безвісти, та його тіло знайшли поборити.

Церемонія прощання з Героєм проходила на площі Героїв Майдану з усіма військовими почестями під синьо-жовтим стягом.

Поховали бійця на Алеї Слави кладовища Летичева. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових і Державний Гімн України у виконанні військового оркестру.

Світлий образ Героя назавжди залишиться в пам'яті тих, з ким перетиналися його життєві дороги.

Гайдамака Володимир Васильович

Народився Володимир 21 лютого 1978 року в Летичеві, де пройшли його дитинство та юність. Закінчив Летичівську середню школу № 1, а відтак - Грушківцецьке ПТУ за спеціальністю бджоляр-тракторист-машиніст. Напочатку трудового шляху працював комбайнером у СТОВ «Летичів Агро», а згодом водієм у Летичівській ветлікарні, Летичівському маслозаводі. Продовжив навчатися в Чернятинському державному технікумі Вінницького державного університету на факультеті зоотехніка та бджільництва. Тривалий час до мобілізації у Збройні Сили України трудився водієм шкільного автобуса у відділі освіти, молоді та спорту Летичівської селищної ради.

Володимир Гайдамака був призваний 5-м відділом Хмельницького ОТЦК та СП по мобілізації у червні 2023 року. Навчання військовій справі проходив у 68-й Єгерській бригаді ім. Олекси Довбуша. А відтак ніс службу на бойових позиціях, захищаючи рідну землю від російського окупанта. Солдат Володимир Гайдамака був навідником 1-о Єгерського відділення 1-о єгерського взводу 7-ї Єгерської роти 3-о єгерського батальйону. 24 вересня 2023 року в районі населеного пункту Чернещина Ізюмського району Харківської області його серце зупинилося навіки...

Володимир був добрим і щирим, відповідальним і знаючим працівником. Саме таким його пам'ятають друзі, однокласники, сусіди, колеги по роботі, всі, з ким перетиналися його життєві дороги.

Поховали захисника з усіма військовими почесностями на алеї Слави кладовища в Летичеві.

Вічна пам'ять і слава захиснику України!

Жулкевич Сергій Вікторович

Народився Сергій 3 січня 1981 року в Летичеві. Тут пройшли його дитинство та юність. Навчався в Летичівському НВК № 1. Закінчив Хмельницький політехнічний коледж за фахом технік-електромеханік, звідки був призваний в українське військо. З 2000 по 2002 роки проходив строкову службу у Криму. Там же молодший сержант Сергій Жулкевич служив за контрактом до 2004-го. Завершив службу у званні прапорщика.

З початку повномасштабного російського вторгнення Сергій Вікторович разом із місцевим підрозділом територіальної оборони заступав на чергування, брав участь у будівництві захисних споруд, спільно з родиною активно займався волонтерською діяльністю.

По мобілізації Сергій Жулкевич був призваний 30 травня 2023 року 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП. Відновлення знань з військової справи набув в одному з навчальних центрів на Житомирщині, курс навчання штурмовим діям пройшов у Великій Британії. Відтак був зарахований у 79-у окрему десантно-штурмову бригаду Збройних Сил України.

Штаб-сержант Жулкевич Сергій Вікторович, старший стрілець 1-о десантно-штурмового взводу 3-о десантно-штурмового батальйону 79-ї ОДШБ, вірний військовій присязі, в бою за Батьківщину, виявивши стійкість і мужність під час виконання поставленого завдання в ході ведення бойових дій, загинув 15 жовтня 2023 року в районі села Новомихайлівка Покровського району Донецької області.

Поховали Сергія Жулкевича на Алеї Слави центрального кладовища Летичева.

Указом Президента України нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Жвалюк Сергій Вікторович

Захищаючи територіальну цілісність України, під час виконання бойового завдання на Донеччині загинув житель с. Горбасів ЖВАЛЮК Сергій Вікторович.

Народився Сергій у селі Горбасів 17 січня 1995 року. Тут промайнули літа його дитинства та юності. Добре навчався в Летичівській середній школі № 3, завжди був душею компанії, товариський, веселий, за його безпосередньої участі проводилися різні заходи у школі. Продовжив навчання у Вінниці, здобувши неповну вищу освіту за фахом товарознавця.

25 квітня 2023 року по мобілізації призваний 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП. Навчання військовій справі та бойовий вишкіл проходив у 56-й окремій мотопіхотній бригаді, яка постійно перебувала на передовій.

5 листопада 2023 року в районі населеного пункту Григорівка Бахмутського району Донецької області, в результаті ворожого снайперського обстрілу, поліг смертю хоробрих солдат, старший стрілець-оператор Жвалюк Сергій Вікторович.

Поховали героя в с.Горбасові на кладовищі під звуки Державного гімну України та постріли почесної варти військових.

Герої не вмирають!

Шулятецький Олександр Петрович

7 листопада в районі населеного пункту Новогорівка Сватівського району Луганської області внаслідок мінно-вибухового поранення, несумісного з життям, загинув молодший сержант, навідник 2-о єгерського взводу, 2-о єгерського батальйону, 68-ї єгерської бригади Збройних Сил України Шулятецький Олександр Петрович.

Народився Саша 16 лютого 1987 року в Летичеві в багатодітній родині. Тут пройшли його дитячі та юнацькі роки. Закінчив Летичівський НВК №1. Працював, допомагав рідним. Згодом побрався з коханою дівчиною Тетяною. Разом із нею облаштовували сімейне помешкання, виховували двох малолітніх дітей. Саша був добрим і щирим, таким його пам'ятають друзі, однокласники, сусіди, всі, з ким перетиналися його життєві дороги.

З початку військового вторгнення росії Олександр був призваний по мобілізації 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП. Служив у 68-й єгерській бригаді ім. Олекси Довбуша. Разом із побратимами брав участь у запеклих боях на передовій, захищаючи рідну землю.

13 листопада 2023 року поховали відважного захисника з усіма військовими почестями на алеї Слави центрального кладовища Летичева. На честь і шану покійного пролунав салют почесної варти військових.

Герої не вмирають!

Філонов Віктор В'ячеславович

У пору молодості та розквіту життєвих сил обірвалося життя відважного воїна. 15 листопада 2023 року Віктору виповнилося 24 роки. Під час артилерійського обстрілу, його було важко поранено, а 17 листопада життєвий шлях бійця зупинився навіки...

Народився Віктор 15 листопада 1999 року на Луганщині. Нелегка доля судилася хлопчині - зростав у дитячому будинку, навчався у школі-інтернаті. З початком окупації Луганщини, у 2014 році заклад освіти було евакуйовано на Одещину. По його закінченні юнака призвали на строкову військову службу Ізмаїльським райвійськкоматом. Із 2019 року продовжив служити у Збройних Силах України за контрактом. Із початком повномасштабного вторгнення Віктор Філонов пішов боронити Україну від російських окупантів з побратимами 28-ї окремої механізованої бригади.

На життєвих дорогах Віктор познайомився з дівчиною Тетяною з Летичева, рідні якої люб'язно прийняли його у свою сім'ю. До душі припало Віктору подільське містечко, де планував жити. Та жорстока реальність війни навіки розлучила його з коханою....

22 листопада 2023 року поховали Віктора Філонова на Алеї Слави кладовища в Летичеві.

Герої не вмирають!

Сідоров Андрій Григорович

Народився Андрій в с.Гречинці 01 вересня 1969 року в багатодітній сім'ї. Закінчив Гречинецьку середню школу, потім служив у армії в прикордонних військах. Працював в Летичівському районному дорожньому управлінні. Згодом переїхав до Києва і там працював у дорожній службі. У 2000 році одружився та переїхав жити до селища Стрижавка Вінницької області. Трудився будівельником.

19 січня 2023 року був призваний до лав Збройних сил України. Був старшим сержантом, сапером 2-го інженерно-саперного відділення інженерно-саперного взводу 1-го механізованого батальйону військової частини А4718. Спочатку воював у Миколаївській області, згодом проходив навчання у Німеччині. Протистояв ворогові у Дружківці, Краматорську, Костянтинівці, Кліщіївці та під Бахмутом. Саме під Бахмутом і загинув 19 грудня 2023 року, виконуючи бойове завдання.

Поховали Героя в селищі Стрижавка на Вінниччині.

Герої не вмирають. Вічна і світла пам'ять Герою.

Лесько Василь Васильович

Захищаючи Україну і кожного з нас, під час виконання службових обов'язків, 26 грудня 2023 року поблизу населеного пункту Часів Яр Бахмутського району Донецької області загинув наш земляк, житель с.Розсохувата Ялинівського старостату, солдат ЛЕСЬКО Василь Васильович.

Роки його дитинства та юності минули на Львівщині та Херсонщині. Згодом сім'я переїхала у с. Лісо-Березівка. Пройшовши строкову службу у Збройних Силах України, здобув професію тракториста, працював у місцевому сільськогосподарському підприємстві. Також певний час добросовісно трудився на будівництві автодороги машиністом бульдозера в компанії «Онур».

Займався домогосподарством, любив трудитися біля землі, був справжнім господарем, гарним сім'янином.

2 березня 2023 року Василь Лесько був призваний по мобілізації п'ятим відділом Хмельницького РТЦК та СП. Ніс службу на посаді тракториста відділення інженерної техніки інженерно-технічного взводу інженерно-саперної роти 42-ї окремої механізованої бригади.

Поховали Героя на кладовищі в с. Ялинівка з усіма військовими почестями під синьо-жовтим стягом. На честь і шану полеглого воїна пролунали постріли почесної варти військових.

Миронов Олександр Сергійович

Народився Саша 1987 року в багатодітній сім'ї в с. Антонівка. Навчався в Новокосянтинівській ЗОШ І-ІІІ ступенів. Тут, у маленькому подільському селі, промайнули його дитинство та юність. По закінченні школи Олександр вступив у Голосківське СПТУ, де здобув фах водія-механіка. Понад десять років сумлінно працював у бригаді летичівських будівельників на будівництві житлових приміщень у м. Києві.

24 лютого 2023 року Олександр Миронов був призваний по мобілізації відділом Хмельницького районного ТЦК та СП і направлений в навчальний центр, а відтак у військову частину гірських штурмовиків. Пройшовши тут військовий вишкіл, із серпня 2023 року служив гранатометником гірсько-штурмового взводу на Донецькому напрямку, отримав поранення. Згодом його частину перекинули на Харківський напрямок.

За офіційним повідомленням, яке отримали батьки, солдат Олександр Миронов із 27 грудня 2023 року вважався безвісти зниклим. Батьки та його рідний брат Ігор, військовослужбовець ЗСУ, доклали немало зусиль, щоб знайти сина і брата, вірили в те, що він живий.

Внаслідок проведених бойових операцій в лютому 2024 року, позицію, на якій зник Олександр, було звільнено. Тут і виявили тіла загиблих воїнів, серед яких на упізнанні в березні Ігор засвідчив покійного брата Олександра.

Гранатометник 2-го гірсько-штурмового взводу 108-ї Окремої гірсько-штурмової бригади, солдат Олександр Сергійович Миронов, відданий військовій присязі, виконуючи бойове завдання із захисту України, загинув 27 грудня 2023 року в результаті штурмових дій ворожих військових формувань російської федерації в районі населеного пункту Синьківка Куп'янського району Харківської області.

Гуцал Сергій Петрович

Захищаючи територіальну цілісність України, під час виконання службових обов'язків, 28 січня 2024 року поблизу населеного пункту Павлограда Дніпропетровської області загинув житель Летичева, майор ГУЦАЛ Сергій Петрович.

Народився Сергій 17.06.1977 року в Летичеві. Тут промайнули роки його дитинства та юності. Закінчив Летичівську середню школу № 2. Після строкової служби у Збройних Силах України вступив до Хмельницького електромеханічного технікуму. Згодом продовжив навчання за обраною спеціальністю і здобув вищу освіту у Хмельницькому національному університеті.

25 років Сергій Петрович сумлінно трудився на підприємстві урядового зв'язку управління Служби безпеки України в Хмельницькій області. Завжди відповідальний та сумлінний у роботі, він добросовісно виконував свої посадові обов'язки, мав повагу у керівництва та колективу. Рідним, близьким і знайомим важко згадувати про Сергія Петровича в минулому часі. Він був справжнім життєлюбом та оптимістом, з умілими руками та доброю вдачею, відкритим серцем і щирою усмішкою.

Як справжній патріот, майор Сергій Петрович Гуцал став на захист України. 9 лютого 2023 року був призваний на військову службу. Проходив її на посаді начальника продовольчої служби однієї з військових частин 68-ї Окремої егерської бригади Збройних Сил України.

Редколіс Володимир Вікторович

20 лютого 2024 року виконуючи бойове завдання внаслідок ворожого артилерійського обстрілу на Лиманському напрямку поблизу села Терни Донецької області загинув солдат РЕДКОЛІС Володимир Вікторович.

Народився Володимир 1 грудня 1976 року в Летичеві. Тут, на подільській землі, минули його дитинство та юність. Навчався в Летичівській середній школі № 1. У 1995 році закінчив Голосківське СПТУ 43 за спеціальністю тракториста-машиніста. Відслужив строкову службу у Збройних Силах України.

В перший же день повномасштабного вторгнення приїхав з Києва, де працював на будівництві, і, не вагаючись, добровільно прийшов у місцевий ТЦК. 27.02.2022 року Володимир Редколіс був призваний на військову службу 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП по мобілізації. На полігоні в Яворові на Львівщині проходив бойовий вишкіл. Далі два роки разом із побратимами ніс сурову солдатську службу на сході України. Солдат Володимир Редколіс відмінно виконував свій військовий обов'язок навідником 2-о механізованого відділення 1-о механізованого взводу 3-ї механізованої роти 63-ї Окремої механізованої бригади. Мужньо із побратимами захищав рідну землю від клятого окупанта.

Поховали захисника з усіма військовими почесностями під синьо-жовтим державним стягом на алеї Слави кладовища Летичева. На честь і шану славного воїна пролунали постріли почесної варті військових.

Вічна пам'ять і слава захиснику України.

Карась Олександр Леонідович

Народився Олександр 12 травня 1973 року у селі Грушківці, Летичівського району, Хмельницької області.

З 1980 по 1988 роки навчався в Грушківській середній школі. З 1988 до 1989 року навчався в Грушківському ПТУ N45, де отримав спеціальність муляр-монтажник.

Свій трудовий шлях розпочав у 1989 році помічником слюсаря по ремонту автодвигунів в моторному цеху Летичівського моторно-агрегатного заводу. З 1991 до 1993 року проходив строкову службу в Збройних силах України.

В жовтні 1995 року переїхав на проживання в село Соломна, а згодом в сусіднє село Гречана Волочиського району Хмельницької області, де працював в місцевому СВК водієм.

В 2001 році вступив до лав ЗСУ для проходження військової служби за контрактом на посаді командира відділення. У 2003 році проходив військову службу в Кувейті.

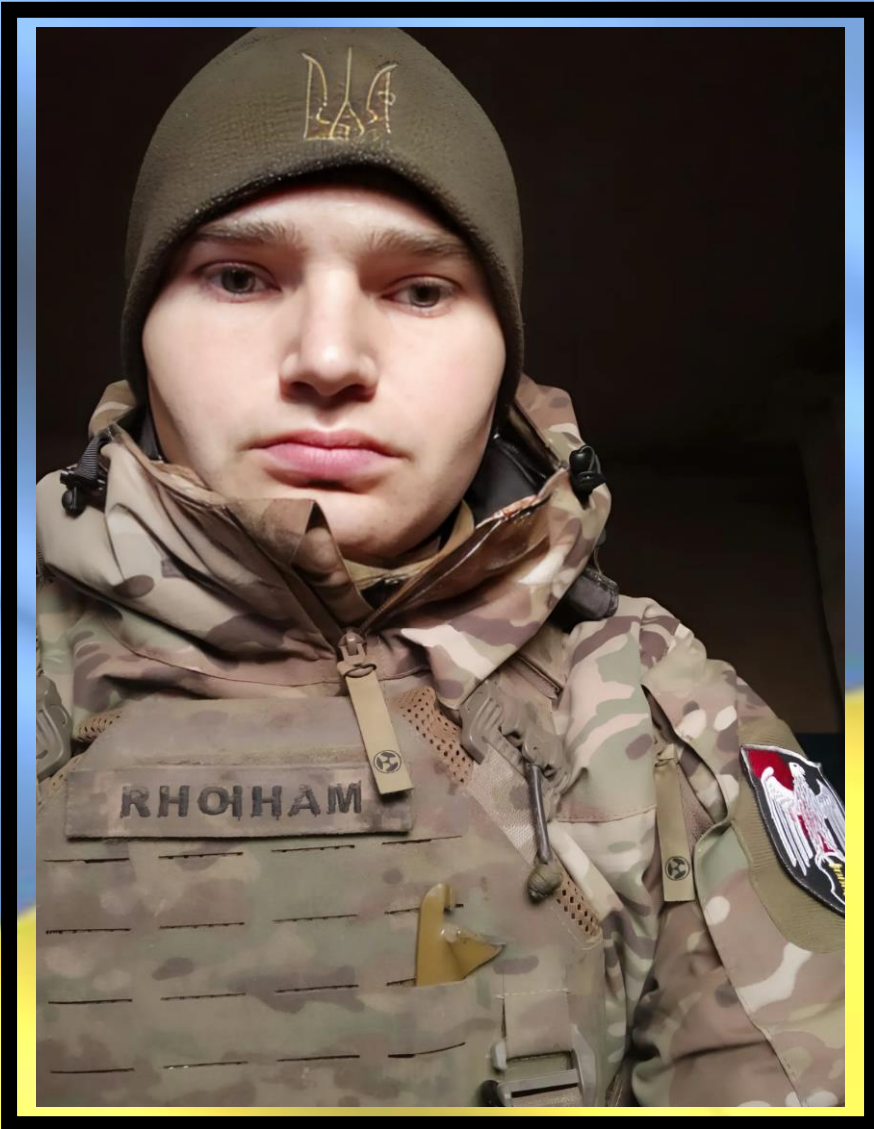
В 2003 -2004 роках брав участь в Українській миротворчій місії в Іраку. Отримав статус учасника бойових дій.

27 лютого 2022 року, на третій день після початку повномасштабного вторгнення російських окупантів, мобілізувався до лав ЗСУ.

24 лютого 2024 року, Карась Олександр Леонідович, солдат 48 бригади Збройних сил України, віддав своє життя за Україну, за її незалежність та територіальну цілісність.

Берлінський Ігор Вікторович

Народився Ігор 24 квітня 1995 року в Летичеві. Тут промайнули його дитинство та юність. Закінчив Летичівську середню школу №1. В Хмельницькому аграрному центрі ПТО № 40 здобув фах будівельника, маляра-штукатура, лицувальника-плиточника, а також освоїв професію водія. Тривалий час трудився на автомийці в Летичеві, де зарекомендував себе добросовісним, відповідальним і сумлінним працівником. Разом із дружиною Іриною виховували синопчка Артемчика, були опорою та розрадою для матусі Ігоря Олени Василівни.

21 листопада 2023 року Ігор Вікторович був призваний по мобілізації 5-м відділом Хмельницького районного ТЦК та СП і направлений у навчальний центр на Рівненщині для проходження військового злагодження. Опісля на посаді бойового медика взводу відмінно виконував свої військові обов'язки, мав повагу командування та отримав військове звання молодшого сержанта.

Молодший сержант Ігор Вікторович Берлінський, бойовий медик 1-0 штурмового взводу 1-ї штурмової роти 1-о штурмового батальйону 5-ї Київської окремої штурмової бригади, позивний «Манюня», загинув, рятуючи поранених, 20 березня 2024 року в районі населеного пункту Іванівське на Донеччині внаслідок атаки ворожих БПЛА.

В пору життєвого розквіту обірвалося життя мужнього воїна. Війна забрала в матері найдорожче - єдиного сина, у дружини коханого чоловіка, у синопчка Артемчика любого й турботливого татуса, в однокласників, друзів і бойових побратимів - вірного товариша.

Поховали захисника на Алеї Слави центрального кладовища Летичева. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових.

Бортник Ярослав Михайлович

Дитинство та юність Ярослава минули в рідному Летичеві, де побачив світ 24 листопада 1987 року. Навчався у Летичівському НВК № 1. Здобув професійну освіту у Вінницькому технікумі залізничного транспорту. Згодом самостійно освоїв чимало навичків, які згодилися йому в житті. Деякий час працював на АЗС у Летичеві. А відтак проживав і трудився у Хмельницькому, за кордоном. Та всі подальші плани й задуми перервала війна. Керований патріотичними прагненнями повернувся Ярослав з-за кордону та добровольцем став у ряди ЗСУ захищати рідну Батьківщину. За сумлінне виконання військового обов'язку, високі досягнення у професійній і бойовій підготовці та з нагоди Дня ракетних військ і артилерії в жовтні 2023 року Ярослава Бортника відзначено високою нагородою почесним нагрудним знаком Головнокомандувача Збройних Сил України «Золотий Хрест». Також він нагороджений нагрудним знаком «Ветеран війни», численними грамотами та подяками командування. До останньої миті залишався відданим військовій присязі на вірність Українському народові.

30 березня 2024 року головний сержант Ярослав Михайлович Бортник, командир гармати першого артилерійського взводу артилерійського дивізіону, виконуючи бойове завдання, загинув в одному з населених пунктів Покровського району Донецької області.

З усіма військовими почесностями під синьо-жовтим стягом похоронили загиблого Ярослава на Алеї Слави кладовища Летичева. На честь Героя пролунали постріли почесної варти військових і Державний гімн України у виконанні військового оркестру.

Безстрашний воїн, надійний друг, приклад для інших. Нещадна і жорстока війна забирає найкращих... У пору життєвого розквіту обірвалося життя Ярослава. Його світлий образ назавжди залишиться в пам'яті тих, хто знав його.

Погорільський Анатолій Олександрович

Народився Анатолій у 1980 році в с. Кудинка, де пройшли його дитинство та юність. Навчався в Новокостянтинівській ЗОШ І-ІІІ ступенів. По закінченні школи в 1997 році Анатолій вступив у Новоушицький технікум механізації сільського господарства і здобув фах механіка. У 2015-2016 роках по мобілізації проходив службу у військах Національної гвардії, брав участь у зоні АТО на Сході України, мав статус учасника бойових дій.

Працював у місцевому товаристві, тривалий час - механіком з автотранспорту на одній із СТО м. Хмельницького. Анатолій добре знався на техніці, міг швидко знайти несправність і відремонтувати її.

Із початком повномасштабного вторгнення Анатолій Погорільський 13.03.2022 року був призваний по мобілізації 5-м відділом Хмельницького районного ТЦК та СП і направлений в навчальний центр. Відтак проходив злагодження у військовій частині прикордонників. На жаль, 18.04.2024 року інспектор прикордонної служби прикордонної комендатури швидкого реагування вогневої підтримки Державної прикордонної служби України солдат Погорільський Анатолій Олександрович помер при виконанні військового обов'язку.

Церемонія прощання із захисником України з усіма військовими почестями під синьожовтим стягом проходила біля батьківського дому в Кудинці, де проживав Анатолій.

Мороз Олександр Михайлович

Солдат, стрілець 1-о відділення 3-о взводу стрілецького батальйону загинув 10 травня 2024 року, виконуючи бойове завдання поблизу населеного пункту Семенівка Покровського району Донецької області.

Народився Олександр у 1986 році в багатодітній сім'ї в с. Копитинці. Навчався у місцевій загально-освітній школі I-II ступенів, а потім у Сусловецькій ЗОШ I-III ступенів. Тут, у маленькому подільському селі біля річки Південний Буг пройшли його дитинство та юність. Батьки Галина Федорівна та Михайло Васильович Морози виховували двох синів і доньку в любові до праці, родини, навчали допомагати старшим. Спеціальність тракториста юнак отримав у Хмельницькому ПТУ. Деякий час працював за фахом у СТОВ «Промінь» с. Суслівці. Разом із дружиною Оксаною Андріївною виховали сина Дмитра.

Із початком проведення антитерористичної операції на буремному сході нашої держави служив у ЗСУ, мав статус учасника бойових дій. А в час повномасштабного вторгнення росії був мобілізований 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП.

В пору життєвого розквіту обірвалося життя солдата Олександра Мороза. Непоправна родинна втрата відгукнулася болем у серцях кожного, хто знав його, навчався з ним, працював, спілкувався, товаришував.

Поховали Олександра на кладовищі в рідних Копитинцях.

Дідик Сергій Іванович

Під час несення військової служби на передовій 11 травня 2024 року навіки зупинилося серце мужнього воїна, сержанта, заступника командира бойової машини, навідника-оператора 3-о відділення 1-о взводу 3-ї роти 3-о механізованого батальйону.

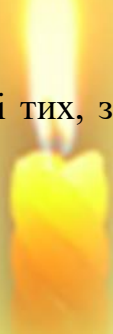
Народився Сергій 1979 року в багатодітній сім'ї у с. Голенищево. Навчався в Голенищівській ЗОШ I-III ступенів. Тут промайнули його дитячі та юнацькі роки. Рано не стало батька, помер трагічно, тож матері Анастасії Адамівні довелося самій рости й ставити на ноги своїх 4-х синів. Привчала їх до праці, виховувала у кращих родинних українських традиціях.

По закінченні школи Сергій трудився у місцевому колгоспі трактористом, виконував інші різні роботи. Одружився з місцевою дівчиною Світлою, з якою виховали двох синів Івана та Ярослава. До повномасштабного вторгнення працював на будівництві в м. Києві.

У 2014-2015 роках брав участь в АТО, отримав бойові поранення, мав державні відзнаки і статус учасника бойових дій. Із повномасштабним вторгненням росії Сергій Дідик як резервіст був мобілізований 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП і проходив злагодження в навчальному центрі. В листопаді 2023 року відзначений Міністерством оборони України медаллю «Захиснику України».

Поховали Героя на кладовищі в с.Голенищево.

Світлий образ Сергія Дідика назавжди залишиться в пам'яті тих, з ким перетиналися його життєві дороги.

Гончак Михайло Федорович

Солдат, водій паливозаправника 63-ї механізованої бригади загинув під час виконання бойового завдання внаслідок мінометного обстрілу 18 травня 2024 року біля населеного пункту Торське Донецької області.

Народився Михайло 1 березня 1974 року в Летичеві. Тут, біля річки Вовк, проминули його дитинство та юність. Закінчив Барський автомобільно-дорожній технікум. Перед призовом по мобілізації працював продавцем у магазині побутової техніки.

Похоронили воїна на Алеї слави кладовища Летичева. На честь полеглого Героя, славного захисника, пролунали постріли почесної варти військових і Державний гімн України у виконанні військового оркестру.

Щепковський Микола В'ячеславович

Молодший сержант із матеріального забезпечення 8-ї механізованої роти одного з батальйонів 33-ї ОМБр загинув 22 травня 2024 року внаслідок ворожого ураження неподалік населеного пункту Победа на Донеччині.

Народився Микола 26 березня 1995 року у селищі Летичів. Тут, на Поділлі, промайнуло його дитинство та юність. По закінченні Летичівської ЗОШ І-ІІІ ступенів № 2 вступив у Барський автомобільно-дорожній технікум НТУ, здобув фах дорожнього будівельника.

На Алеї слави кладовища Летичева проходила траурна церемонія прощання із захисником. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових і Державний гімн України у виконанні військового оркестру.

Гузь Василь Іванович

Військовослужбовець ЗСУ, молодший сержант Василь Гузь помер 23 травня 2024 року внаслідок важкого поранення, несумісного з життям.

Народився Василь 28 березня 1982 року в Терлівці. Тут, у мальовничому селі, пройшли його дитинство та юність. По закінченні школи освоїв фах тракториста. Батьки Іван Миколайович та Лілія Василівна виховували своїх двох синів Василя та Івана і доньку Катерину в любові до родини й праці.

01 квітня 2022 року Василь був призваний на військову службу по мобілізації 5-м відділом Хмельницького РТЦК та СП.

На жаль, через прокляту війну багато не встиг Василь у своєму житті. Влітку планував одружитися, мріяв про сім'ю, дітей, складав плани на майбутнє. Та не судилося.

Траурна церемонія прощання із захисником проходила на кладовищі мікрорайону Залетичівка, де знайшов покійний вічний спочинок біля своїх рідних. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових і Державний гімн України у виконанні військового оркестру.

Костюков Юрій Олександрович

Народився Юрій 4 липня 1988 року у с. Майдан-Вербецький. Тут промайнули його дитинство і шкільні роки. По закінченні місцевої ЗОШ І-ІІ ступенів навчався у Грушківському професійному училищі, в якому здобув фах тракториста і бджоляра. У віці 21 рік його призвали на строкову службу, яку проходив у складі військових пожежних підрозділів у м. Калинівка на Вінниччині. Демобілізувавшись, деякий час працював на будівництві в Києві. У 2014 році був призваний по мобілізації і проходив військову службу в зоні проведення АТО в районі Троїцького на Луганщині. Мав статус учасника бойових дій, відзначений державними нагородами. Звільнившись у запас, одружився з коханою дівчиною Альоною із Крижопільського району. Проживали і працювали у Вінниці, виховували доньку Ангеліну. Та війна завадила розміреному щасливому життю сім'ї Костюкових.

18 травня 2023 року Юрій Костюков був призваний по мобілізації у лави ЗСУ Вінницьким об'єднаним міським ТЦК та СП. Пройшовши навчання і злагодження, служив командиром 3-о відділення розвідувального взводу й разом із побратимами виконував бойові завдання на передовій у складі 16-о окремого мотопіхотного батальйону «Полтава».

Загинув Юрій 6 червня 2024 року в Донецькій області захищаючи Україну і кожного з нас, виконуючи обов'язки військової служби під час збройної агресії росії проти України.

Траурна церемонія і прощання із захисником проходили на цвинтарі села Майдан-Вербецький. На честь полеглого Героя, славного захисника пролунали постріли почесної варти військових і Державний гімн України у виконанні військового оркестру.

Юрію Костюкову назавжди - 35.

Федьков Олексій Володимирович

Народився Олексій у с. Гречинці 10 січня 1989 року. Закінчив Гречинецьку ЗОШ I-III ступенів. Проходив строкову службу у ЗСУ. Деякий час працював у Хмельницькому. Разом із дружиною Анною Вікторівною виховували сина Ваню і донечку Полінку.

Олексій Федьков був призваний у лави ЗСУ по мобілізації. Пройшовши навчання, відмінно ніс службу сам і вмів згуртувати бійців, тому був призначений командиром 2-го стрілецького відділення 3-го стрілецького взводу 106-ї окремої бригади територіальної оборони.

Вірний присязі, при виконанні обов'язків військової служби загинув 06 червня 2024 року в результаті стрілецького бою на острові Козацький біля населеного пункту Ольгівка Херсонської області.

Траурна церемонія прощання із захисником проходила 22 червня 2024 року біля батьківського дому та на цвинтарі села Гречинці.

Багрій Андрій Михайлович

Андрій народився 04 квітня 1994 року в с.Бабіне, Старосинявського району, Хмельницької області.

Пішов до Бабинської ЗОШ I-III ступенів, закінчив 6 класів даного навчального закладу. Родина переїхала до с.Олексіївки на постійне місце проживання у 2007 році.

У 2010 році закінчив Пилявську загальноосвітню школу I-III ст. «Школу сприяння здоров'я та козацького гарту».

Після закінчення школи вступив до Пилявського філіалу Новоселицького професійно-технічного училища №41. Потім працював різноробочим на будівництві у містах Києві, Хмельницькому, Чернівцях.

В травні 2023 року призваний на військову службу по мобілізації Чернівецьким міським ТЦК та СП, служив у 128-ій бригаді на Запорізькому напрямку.

На фронті був молодшим сержантом військової частини.

Відданий військовій присязі на вірність українському народу, мужньо виконавши військовий обов'язок в бою за Україну, її свободу і незалежність, загинув молодший сержант Андрій Михайлович Багрій 08 липня 2024 року в районі населеного пункту Новоандріївка, Запорізької області під час штурмових дій противника.

Похоронили полеглого бійця за усіма військовими почесностями в с.Вербка Летичівської громади.

Жовмір Олександр Миколайович

Жовмір Олександр Миколайович народився 14 червня 1985 року, в с.Ялинівка. Навчався у Ялинівській ЗОШ I-II ступенів. Після закінчення якої, пішов навчатись у Вінницьке вище професійне училище №5, де здобув професію - столяр. Відразу після закінчення навчання пішов до лав ЗСУ. Відслужив два роки в армії повернувся до Вінниці, де влаштувався на роботу до Вінницької меблевої фабрики. Одружився, народились два сина, з якими проживав у м. Жмеринка, працював на цегельному заводі. Так сталось, що з дружиною розлучився і переїхав до батьківського дому у с. Ялинівка, їздив на роботу до м.Києва на будівництво, де зустрів свою другу половинку. В них народився син Віктор, якому 5 років.

21 березня 2023 року був мобілізований до ЗСУ у 125-ту бригаду, що тримала рубежі на Запоріжському напрямку. Один рік жахіття війни, за станом здоров'я був переведений до м. Хмельницький у ТЦК. Через деякий час був знову переведений у А4918 частину, 2 рота, 2 взвод, Россоха- Карганок, де був помічником кулеметника. 10 липня 2024 року загинув під час перевезення до однієї з частин, що в Одесі.

Похований на Ялинівському сільському кладовищі.

Бугай Анатолій Іванович

Анатолій Бугай народився 10 червня 1978 року в Летичеві. Згодом сім'я переїхала в с.Козачки. Навчався в Козачківській ЗОШ І-ІІІ ступенів, а потім в Грушківському СПТУ, де здобув професію тракториста-машиніста.

Далі була служба в ЗСУ в навчальному центрі «Десна».

Після закінчення служби одружився, працював будівельником.

20 листопада 2015 року мобілізований в одну з військових частин Бердичева і став контрактником.

В одному з боїв водій 2 відділення 3 взводу І роти І механізованого батальйону старший солдат Анатолій Бугай 11 липня 2024 року загинув поблизу населеного пункту Прогрес Покровського району на Донеччині.

Похований в Летичеві на Алеї слави.

